DISSERTATIO MEDICO-LEGALIS INAUGURALIS,

DE

PULMONUM IN AQUIS INNATATIONE VEL SUBSIDENTIA INFANTIS RECENS NATI.

QUAM

ANNUENTE DEO TER OPT. MAX.

Ex Auctoritate MAGNIFICI RECTORIS,

D. JO. NIC. SEB. ALLAMAND,

A. L. M. AC PHIL. DOCT. PHILOSOPHIAE ET MATHESEOS IN ACAD. LUGD. BAT. PROFESSORIS ORDINARII.

NEC NON

Ampliſſimi SENATUS ACADEMICI *Conſenſu*,
& *Nobiliſſimae* FACULTATIS MEDICÆ *Decreto*,

PRO GRADU DOCTORATUS,

Summisque in MEDICINA Honoribus, & Privilegiis rite ac legitime conſequendis,

Eruditorum examini ſubmittit

ARNOLDUS VAN DE LAAR,
HAGA BATAVUS.

Ad diem 17. *Aprilis* MDCCLIX. *hora locoque ſolitis.*

LUGDUNI BATAVORUM,
Apud JOANNEM BOS, 1759.

PARENTI

OPTIMO ET CARISSIMO

HENRICO VAN DE LAAR.

Hanc diſſertationem ea,
qua par eſt reveren-
tia Sacram Facit.

AUCTOR.

DISSERTATIO MEDICO-LEGALIS INAUGURALIS DE

PULMONUM IN AQUIS INNATATIONE VEL SUBSIDENTIA INFANTIS RECENS NATI.

§. I.

Medicina Legalis ſive Forenſis, eſt ſcientia conſortio humano quam utiliſſima, nec minus ac Medicina clinica: Nam ſine ejus cognitione variis in delictis ſontes poenas non accipere, & innocentes juſti pronunciari poſſunt: Quamquam proh dolor! pauci ſunt Medicos inter & Chirurgos, qui hac in parte requiſitam poſſident,

 eru-

eruditionem, licet Medici periti officium ſit, ut ſua inquiſitione Judicia criminalia allevet, ac Judicis conſcientiae & deciſioni ſubveniat. Utque hoc rite perficiatur, neceſſe eſt, ut Medicus forenſis etiam ſit bonus Philoſophus, & praeſertim exercitatus in Philoſophia rationali, qua rite connectere, comparare, concludere, & Judicare calleat, deinde Philoſophia morali, circa cognitionem animorum, morum, inclinationum, paſſionum diverſarumque aliarum mentis humanæ affectionum; porro Philoſophia naturali, qua variarum rerum ad Naturam univerſi ſpectantium qualitates, vires, relationes & efficacias bene perſpectas habeat, denique minime ignarus ſit Juris naturae, ut ex ſocialitate humana & officiis hominum variis in caſibus recte colligere & decernere queat, quid Juſtum vel Jujuſtum? quid verum vel Falſum? Quid Bonum vel Utile? Quid Salubre vel Inſalubre exiſtat? Medicina igitur forenſis eſt conſcientioſa deciſio diverſorum caſuum, in vita communi obviorum ad Forum politicum aut civile delatorum, ex veris fundamentis rationis & experientiae medicae formata & declarata, maxime in ſubſidium juris criminalis & forenſis, defenſionem veritatis imprimis in honorem Altiſſimi & emolumentum Proximi directa. Nam

Salus proximi & decus artis ſuprema Lex eſt.

§. II.

Quis autem Mortalium mecum non agnoſcit, hic apertum & latiſſimum campum variorum exiſtere caſuum, quorum multi raro, alii autem fere quotidie contingunt? uti de generationis negotio, morbis ſimulatis & diſſimulatis, poenis corpori inflictis, venenis, vulneribus aliisque. Sed inter tot tantasque diverſas facineroſorum malitias nulla eſt deteſtabilior & magis abominanda, quam Infanticidium; & ſimul (quod dolendum ſit) nimis frequens. Crimen hoc atrox ſemper fere locum habet in ſpuriis atque clandeſtinis partubus,

bus, & ut tales ſceleſtae matres furtivam venerem celare, & quam metuunt, ignominiam, declinare valeant, tenerrimos ſanguinis ſui flores & infantulos truculenta facie occidere, jugulare, ſuffocare imo vitam, quam nondum hauſerant, adimere ſolent. Hinc merito dixit LUCRETIUS *Libr.* V.

Tum porro puer, ut ſaevis projectus ab undis
Navita, nudus humi jacet, infans, indigus omni
Vitaï, auxilio, cum primum in luminis oras
Nixibus ex alvo matris natura profudit;
Vagituque locum lugubri complet, ut aequum eſt,
Cui tantum in vita reſtet tranſire malorum.

§. III.

Liquet igitur, quid ſit Infanticidium? ſcilicet dicitur ſtricto atque forenſi ſenſu. Quando Vitalis foetus recentiſſime natus, vel adhuc in utero materno occluſus, cauſâ aliquâ violentâ externâ vel internâ ex inſtituto occiſus fuerit. Differt ideo a reliquis Homicidiis, quia naſciturus, vel naſcens, ob ſingulares aliquas organorum & ſibi proprias conditiones injurias patitur mortiferas, nunquam poſtea obventuras; Differt autem ab abortu, quod ille nihil aliud ſit, quam foetus imperfecti vel immaturi excluſio. Itaque, ſi talis mulier clanculum parturiens in hujus criminis ſuſpicionem veniat, neceſſe eſt ut judices illud indagent ut juſtitiam exerceant. Hunc in finem ſolent ut eruatur veritas tales foetus accuratae & conſcientioſae tradere inquiſitioni Medicorum atque Chirurgorum, ut ex eorum fideli indagatione conſtet:
1°. An foetus vivus an mortuus excluſus fuerit?
2°. An revera manu violenta occiſus fuerit?
Nam maleficae illae matres ſemper fere ſe excuſant, dicendo foetum mortuum natum fuiſſe, praecipue ubi aliis circumſtantiis non evidenter pateat, foetum necatum eſſe.

§. IV.

§. IV.

Ut Medici & Chirurgi ſuo officio & conſcientiae in illa inquiſitione recte & probe ſatisfaciant, attente & accurate debent procedere, ne ab una parte innocentes aggravent, vel ſontes levent: Et ab altera, ne judicibus, Juſtitiaeque patronis veritatem obvelent. Hunc in finem neceſſe eſt ſequentia contemplari:

1°. An foetus ſit legitimus, recens & perfectus? nec ne?

2°. An externe vel interne aliquas laeſiones habeat?

3°. An mors ſecuta eſt acceptis laeſionibus? vel an eo tempore mortuus fuerit?

4°. An illae Violenta manu vel partu difficili, aliisque circumſtantiis illatae fuerint?

5°. Si nullae oculis occurrant laeſiones tunc quaeſtio oritur, an vivus aut mortuus natus ſit?

6°. An certis ſignis determinari poteſt, foetum vivum mortuumve natum eſſe?

7°. An ſigna illa vivi vel mortui nati ſimul oſtendant foetum enecatum eſſe? nec ne?

§. V.

Haec omnia, quae hic in cadavere foetus ſunt indaganda, in ſpecie inquirere, quisque facile videbit nec Tempus, nec Scopum, nec Limites hujus ſpeciminis admittere. Praeterea animi mei non eſt de Infanticidio diſſerere; ſed tantummodo in ſpecie de famoſo illo ſigno Infanticidii ex ſubſidentiâ vel innatatione pulmonum aquae injectorum deſumpto, dijudicando foetum mortuum vel vivum natum fuiſſe; ſicco igitur pede transgrediar varia huc pertinentia, ne a propoſito disgrediar: ſolummodo hocce ſignum pro viribus meis juvenilibus examinabo, & ne temere progrediar, nunquam animum meum deflectam ab illo quod Clar. de Volder dixit, ſcil. *Perſcrutabor omnes mentis meae receſſus,* *reji-*

rejiciam omnia ea, quae quacunque etiam ratione aliquid habent incerti, nec iis utar pro fundamentis.

§. VI.

Varii & merito Doctiſſimi Viri hocce experimentum Innatantis vel ſubſidentis pulmonis pro explorato ſigno vivi aut mortui nati venditaverunt. Alii autem non ſine majori ratione incertitudinem ejus oſtenderunt. Hic magna quaeſtio ab omni tempore fuit inter Medicos, & utrimque multa protulerunt experimenta, multasque obſervationes, (ſed dolendum ſane!) quod multi Doctiſſimi Viri ſaepiſſime ex experimentis rite inſtitutis atque obſervationibus, concluſiones forment, quae ut nimis generales omnino limitandae ſunt, melius fuerat ſemper ante oculos habere quod Cicero de Natura Deorum ad Brutum inquit. *Quid tam temerarium, tamque indignum ſapientis gravitate atque conſtantia; quam aut falſum ſentire, aut quod non ſatis explorate perceptum ſit & cognitum, ſine ulla dubitatione defendere?* Nam in gravi & difficili quaeſtione non dedecebit medicum, doctum licet juſtum aliquot temporis ſpatium expoſcere, ut conſultis auctoribus ſententiam ferat, nam non raro in Medicina legali

Quaerit delirus, quod non reſpondet Homerus.

§. VII.

Ex praemiſſis facile liquet, quid praecipue ſit indagandum in foetus cadavere, ut eruatur criminis veritas? Hoc ſcilicet tantummodo; an vivus, an mortuus fuerit foetus, eo tempore, quo laeſiones mortiferas paſſus fuit. Tali nunc in caſu ubi externe vel interne viſibiles laeſiones occurrant, facillime tum patebit eo tempore vixiſſe, quum nempe ſanguis extravatus ſit, vel quod aliquo corporis loco ſugillationes ſive Ecchymoſes ſe oſtendunt, quae nunquam deficienti circulatione, uti in cadaveribus oriri poſſunt, ſed ſaepiſſime nullae

a Medicis & Chirurgis laeſiones, licet accuratiſſima indagatione, invenire poſſunt, ſaltem ſenſibus externis non patent. Quia teneri illi Infantuli Variis & innumeris inviſibilibus modis vitâ deſtitui poſſunt, quos enumerare nec opus, nec utile eſt. Ponamus igitur, rem eo modo ſe habere, Quod foetus ſit legitimus, recens & perfectus, nullasque viſibiles oſtendens laeſiones, an tunc aliis & certis ſignis diſtingui poſſit, foetum vivum aut mortuum natum eſſe? ut probabilitas quaedam vel ſuſpicio eruatur, crimen perpetratum eſſe? de illa quaeſtione ulterius inquiram, nam hunc in finem ſolent Medici & Chirurgi experimenta cum pulmonibus e corpore exſciſſis inſtituere.

§. VIII.

Antequam contemplaturi ſumus rationem & valorem Innatantis vel ſubſidentis pulmonis in Infanticidio, indagando foetum vivum vel mortuum natum eſſe, neceſſe eſt primo inquirere, quaenam Regulae ſunt obſervandae, ut experimenta cum pulmonibus rite inſtituantur; Nam his neglectis, nullius momenti ſunt & pro fundamento nullomodo aſſumi poſſunt, atque non dubito, quin praecipua Controverſiarum cauſa ſit, quod auctores non accurate obſervent & indagent.

1°. An Tentamina rite ſint inſtituta?

2°. An Concluſiones ex iis formatae non ſint nimis generales aut ſpeciales?

Nam plerumque diverſarum ſententiarum Auctores ab utraque parte tentamina & obſervationes adducunt ſuam ſententiam ſuſtentanda, Alterutrum autem has non accurate obſervaſſe oportet. Experimenta quippe vel obſervationes ſemel tantummodo rite inſtituta nunquam poſtea fallunt: Nam eodem modo & ſimili ſubjecto capta eosdem effectus ſemper producunt, ſequentes Regulas igitur praeſcribemus: ſi aliquis experimenta cum pulmonibus ex cadaveribus hunc in finem exſciſſis vult inſtituere, (omnia, quae apud Auctores invenio & cum his non conveniunt, nullomodo pro argumento adducam tanquam requiſitas dotes non habentia, quapropter

ſuo

ſuo loco ſunt relinquenda, nam forte erraverunt obſervatores, aut aliter non ſatis accurate ea in lucem ediderunt.)

§. IX.

Sequentes Regulas ideo pro norma aſſumimus, quae accurate indagari & obſervari debent, priusquam experimenta alicujus momenti erunt.

PRIMA REGULA. *An nulla obſtacula in ore, naribus, faucibus, glottide, & aſpera arteria invenienda ſint, quae ingreſſum aëris impedire potuerunt.* V. G. Tumores & Intumeſcentiae Glandularum oris, Faucium, &c. Concretio Glottidis, vel quod praecipue hic locum invenit, tenax mucus in aſpera arteria, Bronchiis & Veſiculis aëriferis Pulmonum haerens, obſtructiones Variae Bronchiorum a ſpasmodica conſtrictione, vel materia quadam Heterogenea ortae & forte adhuc multa alia mala, quae Reſpirationi obſiſtere queant. Quapropter hiſce in caſibus ex ſubſidente pulmone non valeret concluſio, foetum ante partum defunctum eſſe, imo Foetus hiſce malis vel uno eorum correptus, aliquamdiu anhelare valet, antequam ſuffocatur, cujus pulmo aquae injectus pro parte innatabit, pro parte autem ſubmerget. Si modo in Fruſtulis disſcindatur.

SECUNDA REGULA. *An Pulmones recentes & a putredine immunes ſint?* Nam omnes auctores fere concedunt, quod pulmones putredine rarefiant, & Elaſtica atque aërea materia repleantur, fiantque aqua leviores. Hinc eo immiſi, innatant quamquam foetus nunquam reſpiraverit. Ideoque tales putreſcentes pulmones in ſuſpicione Infanticidii nihil probabunt, licet foetus poſt partum defunctus ſit. Putredo autem aliarum foetus partium non valet vim hujus experimenti debilitare, ſi tantum pulmones eâ putredine ſint immunes.

TERTIA REGULA *An inflatione per os ope Folliculi, aliisque modis pulmones poſt partum non inflati ſint, ut mortuis ſimiles ſuſcitant?* Nam ſaepe mulieres hoc faciunt, dum Nati Syncopizant, ac non mox reſpirant, imo ubi jam defuncti ſunt.

Quapropter Medici forenſes hoc neſcientes, nihil probare poſſunt ex innatante vel ſubſidente pulmone, nam innatabunt, licet foetus nunquam reſpiraverit & mortuus natus ſit. Scio quidem mulieres Facinus hoc patraturas, nunquam in auxilium vocare hocce aliquando remedium, ſed etiam in Foro Juridico non ſemper quaeſtio eſt de ſontibus, ſed aliquando de Inſontibus, quapropter tales caſus exiſtere in Medecina Legali queant, & merito haecce cautela requiritur, ſi res valde ſit dubioſa.

QUARTA REGULA *Pulmones eum in finem e cadaveribus exſciſſi debent ab omnibus circumjacentibus partibus accurate purgari.* Uti v. g. a Pericardio, Mediaſtino poſtico, vaſis majoribus, quibus cor annexum eſt. Ratio evidens eſt, nempe ne Gravitate earum partium pulmones fundum petant & deorſum praecipitentur.

QUINTA REGULA *Larga quantitate aquae purae debent immitti pulmones.* Ne ſpatium valde anguſtum ſit innataturo vel ſubmerſuro pulmoni: Puritas autem aquae requiritur, ut particulis heterogeneis praecipue ſalinis nec ſpiſſior nec gravior fiat, ne pulmones ſubleventur.

SEXTA REGULA *Toti pulmones debent primo aquae immitti*: Ad videndum, an tantum aëris hauſerint, ut toti innatare poſſint: vel an tam graves ſint, ut licet pro parte aëre repleti fuerint, tamen ſubmergantur?

SEPTIMA REGULA *Deinde in partes vel ſegmenta debent diſſcindi, & ſic aquae immitti.* Ut pateat, an ubique aëre ſint repleti? an tantummodo fruſtula quaedam innatent? aliaque ſubſidant? nam ſæpiſſime tam breve tempus poſt partum vivit foetus, ut pulmones omni in parte aëre non ſint expanſi. Quod fere omnes Medicinae legalis auctores confirmant, & experientiâ ſatis probari queat.

OCTAVA REGULA *Tandem eſt inquirendum, an fruſtula illa, quae ſubmerſa jacent, aliqua ſcirrhoſa aut indurata ſubſtantia, muco tenaci, vel condenſato ſanguine, aliisque malis, aqua ſint graviores & fundum petant?* Nam ſaepe pulmones hiſce malis ſunt indurati vel obſeſſi: In Adultis experientia ſatis docet,

docet, ut aquae immiſſi fundum petant uti CLAR. DE HAAN *Part. Alter. Ration. Med. pag.* 147. *cap.* IX. ter quaterve publice demonſtravit notabiles portiones pulmonis adultorum in aquam injectas fundum petiviſſe. Ipſe experimentum in cadavere adoleſcentis viginti annorum inſtitui, cujus vaſa Bronchialia pulmonis dextri repleta erant purulentâ materiâ flavâ & inodorâ: paſſim ſubſtantia pulmonali induratâ imo quaſi lapideâ, ut e corpore exemptus pulmo & aquae immiſſus, ſtatim fundum petiverit. Alter autem pulmo non tam magna copia purulentae materiae obſeſſus, tamen magis adhuc induratus, quapropter aquae immiſſus, eodem modo ut lapis fundum petebat. Deinde ambos diſſecui in parva fruſtula, ſimiliterque aquae immiſſa, vidi tantum pauca fruſtula aquae innatantia, ſic ut non credam, quartam ejus pulmonis partem aquae innatare. Similes caſus narrat Clar. DIEMERBROEKIUS *Oper. omn. Anatom. & Med. pag.* 306. *cap.* XIII. & HEISTERUS *Obſerv. Med. Miſcell. in Collect. Diſput. Select. Anat. Halleri vol.* VI. *pag.* 722. Quorum poſterior vidit induratum pulmonem Infantis tres annorum cum dimidio nati. De veritate horum experimentorum in adultis nemo dubitare poteſt. Quum a variis auctoribus ſimilia adhuc ſunt deſcripta. Sed hoc ſcrupulum merito moveri poteſt, & a variis etiam movetur. An talia exempla in foetu recens nato, (de quo hic ſermo eſt) locum inveniant? nam obſervationes hoc non confirmant: Verum eſſe poteſt, mihi autem non cognitae ſunt obſervationes indurati pulmonis e corpore Infantis recens nati exempti, attamen ab non inventis ad impoſſibilitatem non valet concluſio. Praeterea caſus ille a Clar. Heiſtero mox allegatus ſatis oſtendit pulmones poſſe indurari puerili aetate: Et quamdiu quidem illo malo jam laboraverat Infans, antequam defunctus eſt?

Haecce Regula autem non ſolum loquitur de induratis vel ſcirrhoſis pulmonibus, ſed etiam de illis, qui tenaci muco vel condenſato ſanguine ſunt obſeſſi, quibus ſpecifice aqua graviores fiunt, & ingreſſui aëris reſiſtere poſſunt. Exemplum exiſtit in *l'Academie de l'an.* 1733. *pag.* 37, 39, *&c.* Quo

pulmo dexter repletus fuerat copioſa quantitate muci, ſic ut aquae impoſitus ſubmergeretur; & praeterea Obſervatores ſatis confirmant; ſaepiſſime foetum copioſa quantitate tenacis muci in Bronchiis & Faucibus obſeſſum eſſe. Quod attinet ad pulmones ſanguine repletos: de iis caſum refert Clar. Bonnetus *in ſepulchreto Anat. Tom.* I. *Libr.* II. *Sect.* I. Ab iis ſordibus debet primo purgari: Nam ex talibus pulmonibus nihil certum concludi poſſunt Medici-forenſes & incertum ſignum praebent.

§. X.

Hiſce praeſcriptis Regulis omni Attentione obſervatis erunt experimenta & obſervationes ab omni ſuſpicione deſtituta, Ideoque quae his non conveniunt, ſuo loco relinquemus.

Praeterea licet eo modo experimenta rite ſint inſtituta, caute debemus tamen attendere ad concluſiones ex iis formatas, nam ſaepe ſunt nimis generales, aut ſpeciales, imo aliquando ex iis non profluere queunt. non minus igitur ac in experimentis magna hic prudentia & cautela requiritur, ne temere aliquis procedat. Progrediamur nunc ad ipſa experimenta, atque primo videbimus rationem eorum, ſcil. cur pulmones aquae injecti innatent vel ſubmergant.

§. XI.

Ratio cur pulmones ex foetu, in utero materno defuncto, aquae injecti ſubſidant, deſumenda eſt a Reſpiratione: Quia foetus in utero materno, ſuisque membranis detentus, nullomodo reſpirare poteſt, aut in pulmonibus aërem recipere: Hanc ob cauſam collapſi atque compacti jacent in Foetus thorace: Hinc ob eam denſitatem ſpecifice aqua ſunt graviores, atque ei injecti, inſtar lapidis fundum petunt, nullumque hauſti aëris indicium praebent: E contra autem, ubi Foetus ſanus & perfectus fuit natus, cum aliis hominibus aëri externo expoſitus, ſtatim vel paulo poſt partum pulmones ex-

expanduntur, fiuntque ob incluſum aërem ſpecifice aqua leviores; Hinc aquae injecti innatant, oſtendentes infantem illum auram hauſiſſe, & in vel poſt partum vixiſſe? uti poſtea ulterius oſtendam. Prius igitur debemus inveſtigare veritatem hujus ſententiae, foetum in utero materno non reſpirare: ſunt certe Magni viri, qui difficultates quasdam contra hanc protulerunt ſententiam.

§. XII.

Haec ſententia, licet ſit veriſſima, & ratione atque experientiâ fundata, magnam tamen controverſiam excitavit inter Doctiſſimos Viros, Quorum aliqui conati fuerunt oſtendere, foetum utero materno occluſum reſpirare, ultimis menſibus ſimili modo, ut Piſces in aqua, ſaltem aërem pulmonibus eo tempore continere. Praecipua argumenta hunc in finem prolata, deſumpſerunt.

1°. Ex vagitu in utero exaudito, qui ſine reſpiratione fieri haud poteſt.

2°. Ex Analogiâ, quia pullos in ovo pipientes aliqui audiverunt.

3°. Ex inſtituto experimento cum vitulo recens nato a Clar. ZELLERO Diſſertatione quadam Tubingae edita: Ex alio a Clar. DIEMERBROEKIO de infante communicato.

Sunt hae certe Scolaſticae quaeſtiones, atque a pleriſque & Optimis Phyſiologis repudiatae. Nam ſi ita eſſet, foetum in Utero occluſum, reſpirare & Vagire poſſet: Tunc ſemper pulmones tam foetuum, quam adultorum, aquae injecti deberent innatare. Quod Experientiae (uti facile demonſtrari queat) obſtat: Nam foetuum omnium ante nativitatem, mortuorum pulmones ſubſidunt aqua: Et eorum maxime diſcrepant pulmones ab iis, qui ſemel reſpiraverunt, non tantum in hoc phoenomene, ſed etiam reſpectu coloris, quia pulmones aëre repleti albicantiores ſunt illis, qui nondum aërem hauſerunt. Quapropter circa primam Oppoſitionem potius conſentio fere omnibus praeſtantiſſimis Phyſiologis, qui de hac re ſcripſerunt & impoſſibilitatem ejus de-

demonſtraverunt. Inter illos (ne de aliis loquar) allegabo Expertiſſimi DIEMERBROEKII verba, *ex libro jam citato pag.* 236. *cap.* XXXV. Qui ſimul primam quaeſtionem demonſtrabit. Verum (inquit) errarunt omnes, quotquot de Infantis reſpiratione & vagitu in utero ſcripſerunt, 1°. enim hiſtoriae hac de re notatae, pleraeque deſcriptae ſunt ex relatu mulierculorum aliorumque quorundam imperitorum hominum, qui aut ſibi ipſis forte nugas quasdam imaginantur; aut ſaepe etiam ſtudio hujusmodi aliquas fallacias aliis perſuadent: Idque eum in finem, ut vel commiſeratione quadam commoveant divites (ut plurimum hi vagitus facti notantur in mulieribus pauperculis & miſellis, divitum ſubſidio egentibus) ad lautas Eliomoſinas Conferendas: vel ex iis aliquid mali ominis hariolentur, ſicque fictis ſuis Vaticiniis nomen ſibi concilient apud populum. Vix autem virum aliquem fide dignum & doctum hujusmodi vagitum bona cum attentione audiviſſe, legimus, 2°. certum eſt, neque reſpirationem, neque vagitum in utero fieri poſſe ſine aëre illis praeſente, ſed per quas, quaeſo, vias aër eo penetrabit? Os enim uteri tam arcte clauditur, ut ne quidem ſpecilli aciem, nec ullius aëris aut Vaporis introitum admittat. ... Quod propriis obſervationibus Clar. Auctor. confirmat. Nunc ſecundum argumentum ex pullis deſumptum attingam, Quod aliqui Auctores magni momenti exiſtimaverunt, atque Expertiſſimus CHARLETON dixit. *Pullum intra ovum integro adhuc cortice reſpirare, & ſaepe per biduum ante excluſionem vocem edere, ſive pipire, experientia quotidiana docemur: id autem ſine aëre non contingit. Cur itaque viviparorum foetus ab utero nondum excluſi ſimiliter non reſpirent? Nemo certe de aëris per rariarum ſecundarum texturam ingreſſu magnopere erit ſollicitus, qui eum per ſolidiorem corticis ſubſtantiam facillime tranſiiſſe obſervavit.* Convenit hic etiam Decus illud noſtrae ſcientiae HARVEUS. *De generat. anim. pag.* 94. *Pullus*, inquit, *intra ovum non ſolum vivit, & movetur, ſed reſpirat etiam, ac vocem edit.* Nemo mortalium veritatem horum experimentorum, ſi unquam fides ſit aucto-

ctoribus habenda, in dubium revocare valet. Nempe quod Clariſſimi hi viri pipientes pullos cortice ovi incluſos audiverunt & quotidiana experientia hoc confirmatur. Verum hic ſcrupulus mihi tantum ſupereſt, ſcilicet, An quidem illi obſervatores ſatis nervoſe demonſtraverint, nullas in cortice fuiſſe rimulas? Cum paucos tantum dies ante excluſionem pipientes auditi fuerunt Pulli, atque eo tempore diſtentione, imo ad disruptionem usque corticis facillime aër parvis interſtitiis ſive rimulis ingredi potuit, & ſic ultimis diebus pulli aërem haurire queant. Et ponamus ſemel, plane cortices ovorum fuiſſe integros, atque clauſos, ſic ut nullus aër valeret intrare: Tunc ex Analogia non ſequitur foetum utero materno incluſum reſpirare: Audiamus tantum Expert. HARVEUM *cit. Libr. p.* 94. *Ovipara & vivipara differunt,* inquit, *potiſſimum generationis modo.* Quapropter Analogiam inter ovipara & vivipara nihil hic valere, atque multo minus inter Pullos & Homines, quia differentia non tantum locum habet in generatione, ſed pullus jam natus vita perfectiori fruitur, quam reliquorum foetus animalium, nam paullo poſt nativitatem alimenta quaerunt, aſſumunt & longo alio modo excrementa procreant, aliaque plura, quae demonſtrant analogiam nullomodo hic locum habere poſſe. De tertia oppoſitione ſive quaeſtione hic non agam, poſtea §. XXII. & XXIII. Ulterius eam inquiram.

§. XIII.

Liquet ex praecedente paragrapho, foetum utero materno incluſum nullomodo reſpirare. Alia nunc & ardua quaeſtio ſequeretur, quando nempe reſpiratio incipiat? & quaenam ſit ratio & cauſa primae reſpirationis? An in aëre vel in foetu ſit ponenda? Verum quidem eſt, quod non facile, imo fere impoſſibile ſit, diſtinguere, an Thorax primus dilatetur? an aër prius in pulmones intret? Hinc eſt difficilis, & nondum ſatis demonſtrata controverſia; & uti Doct. ZWAMMERDAMMIUS dixit, nempe *quam certum eſt eſſe re-*

ſpirationem, tam abſtruſa & difficilis explicatu eſt illius natura. Hinc veteres atque Recentiores Medici maxime hac in Medicinae parte diſſentiunt. Inter illam autem diſſenſionem conveniunt, ad ſanam pertinere reſpirationem, non tantum aërem, ſed etiam dilatationem, & remiſſionem Thoracis & Diaphragmatis; quid nunc eorum primo in actum deducatur? an gravitate & Elaſticitate aëris Thorax primo expandatur? An actione muſculorum intercoſtalium, aliorumque ſive actione diaphragmatis ſpatium pectoris prius augeatur? mea non refert hic inquirere, & ad ſcopum hujus diſſertationis non pertinet. Nam eſt certe complicata corporis humani actio, cujus Inſtrumenta organica vi vitali praedita valent aërem recipere, retinere, atque expellere, nec aër ſine illis organis, nec illa ſine aëre in actu ſubſiſtere poſſunt. Ideoque quaenam prima cauſa ſit, quis dicet? Nam limites humani ingenii non admittunt arcana naturae perſpicere, & melius eſt, ignorantiam fateri, quam incertas Hypotheſes ſtabilire; quapropter merito dixit VIRGILIUS *Libr.* II. *Georg.*

Felix qui potuit rerum cognoſcere cauſas.

Ut ad ſcopum meum redeam, ſufficiet, neminem mortalium diu ſine reſpiratione in vita ſupereſſe poſſe. Attamen meum erit oſtendere tempus, quando reſpirationem incipere queat, nam varii auctores dixerunt, foetum nunquam, niſi poſt partum, incipere aërem haurire. E contra autem oſtendam, ſæpiſſime ipſo in partu reſpirare, & vocem edere. Hocce certum Dogma confirmabo, ratione, experientia atque Clariſſimorum Virorum Auctoritate, ſcio quidem, multos infantes diu poſt partum, dum nimirum nimis debiles, Lipothymia aliisque malis corripiuntur, incipere aërem haurire, ſed hic ſufficiet, ſi oſtendam aliquando Infantes in ipſo partu aërem hauſiſſe, & vocem ediditſſe. De his nunc videbimus ſequenti articulo.

§. XIV.

§. XIV.

Praecipua argumenta illorum *Auctorum*, qui omni animi contentione conati fuerunt demonſtrare, foetum nunquam in partu reſpirare, conſiſtunt in his

1°. Foetus in partu haerens ruptisque membranis, contractione uteri, vaginae, aliarumque circumjacentium partium, tam arcte & vehementer comprimitur, ut Thorax dilatari nequeat, & ideo nec aër intrare, nec pulmones expandi poſſint:

2°. Probare conantur illam ſententiam ex deſumptis pulmonibus aqua ſubmergentibus infantum in partu difficili, capite praevio mortuorum & dicunt, ſi unquam aërem haurire poſſint, erit omnino eo tempore, cum infans diu in partu haeret.

Primo inſpectu magni momenti videntur haec argumenta, nam ambo ſunt pro parte vera: Attamen accurata indagatione facillime videbimus, concluſiones ex his formatas nimis generales eſſe, ideoque limitandas.

§. XV.

Primum argumentum praecedentis articuli ex falſa Hypotheſi eſt deſumptum: nam, quaeſo, an illa arcta conſtrictio circumjacentium partium atque uteri toto parturitionis tempore eodem gradu & vigore agat? nonne illa tantummodo ſit, quum dolores expellendi foetum augentur & omnes partes ſpasmodica contractione conſtringuntur? Nam deſinente paroxismo teſtimonio Obſtetricium partes circumjacentes atque uterus ſunt laxae, molles & dilatabiles, ideoque ſimul cum thorace infantis expanſiles. Praeterea ponamus, uterum & partes circumjacentes ſtricte & fortiter incluſum foetum comprehendere. An, quaeſo, pulmones tunc pro parte ſaltem expandi nequeant? Crediderim omnino, nam pulmones collapſi jacentes in cavitate pectoris foetus, non replent totum ſpatium thoracis, quapropter vacuum inter pulmones

& coſtas foetus relictum eſt; hinc ingreſſui externi aëris non reſiſtere potuerit, & ſequitur foetum capite modo nato aërem haurire poſſe, imo magis mirandum eſſet, ſi in partu non reſpiraret, praeſertim, dum nulla obſtacula in via irruentis aëris haereant; ſi igitur ingreſſus aëris liber & facilis ſit, debent omnino pulmones expandi, ſaltem quantum ſpatium inter pulmones & Infantis coſtas admittant, atque licet reſpiratio non perfecta ſit, attamen pro parte fieri poſſet. Haec ſunt argumenta ex ratione formata: videamus nunc quid experientia docet.

Experientia praecedentia omnino confirmat; eum in finem non parvi momenti eſt Exemplum quoddam a Clariſſimo Croeser Prof. Groningenſi expertum, teſtanteque obſtetrice, Infantis nempe capite praevio tantum nati, qui vocem in partu edidit (*a*). Similem caſum evulgavit D[us] Idema Medicus Leovardienſis Teſtimonio obſtetricis aliarumque adſtantium, quo foetus bis terve in partu ejulavit (*b*). Hicce caſus confirmat Raukema Chirurgus Leovardienſis, & ſimul narrat caſum ſibi cognitum de Infante capite nato, qui etiam in ipſo partu vocem edidit, uti foemina parturiens audivit, atque confirmavit (*c*). Et mirandum ſane, quod hicce Auctor omni mentis contentione conatus fuerit demonſtrare infantem nunquam in partu reſpirare, vel vocem edere poſſe; imo eum in finem novam doctrinam in lucem edidiſſe: dicentem, quod viſcera Abdominalia in partu Diaphragma foetus tam vehementer deprimant, viſceraque thoracis ad foetus collum comprimant, ut nullomodo agere poſſint, niſi viſcera abdominalia ab iis remota ſint, uti poſt partum fit, atque eo modo ex iis concludit, foetum in partu nihil agere, & uti mola ope matris expellitur: atque ſimul dicit, reſpirationem impoſſibilem eſſe niſi remotis abdominis viſceribus a Diaphragmate poſt partum, uti quisque ulterius in

(*a*) Croeser kort ontwerp van de eerſte inademing, pag. 23. §. XIV.
(*b*) Idema vervolg over het zinke en dryve der Long, pag. 21.
(*c*) Raukema Natuurlyke Stellingen, pag. 28.

in ipſo libro mox citato legere poteſt. Haecce ſententia haud attingi ob ejus abſurditatem meretur, & a Clar. CROESER atque Doct. IDEMA ſatis nervoſe refutata: Et praeterea quia nemo niſi unus RAUKEMA, & pauci alii, qui veritatem mordacibus dentibus impetere volunt, talem ſententiam proferre poteſt. Imo ipſe illius Fundator confeſſus eſt pag. 28. expertam rem eſſe foetum aliquando in partu reſpirare. Haec ſunt ejus verba vernaculo idiomate: *Dog dat het zoo kan zyn, is een bevonden waarheit.* (ſcil.) foetum in partu reſpirare, atque ſic ſuae ſententiae apertis verbis obloquitur: Tandem meam ſententiam Teſtimonio variorum Clar. Virorum confirmabo. Inter illa magni momenti ſunt verba Celeberrimi BOHNII *in libro de Officio Medici duplici, pag.* 664. *Cap.* VI. *In Diſtocia,* inquit, *non raro evenit, ut ruptis ſecundinis, ac profuſis aquis ambientibus, foetus intra uterum, aliquando adhuc haerens, aëris tantum per vaginam admittere, & intra pulmones ſuos recipere valeat, quantum ad hos tantiſper explicandos, atque natatiles reddendos ſufficit, mortuus nihilominus demum exturbatus.* Hic adhuc proferam luminis hujus Academiae verba HERMANNI BOERHAVII *in Inſtitut. Med.* §. 601. *Foetus,* inquit, *in ipſo partus opere aſſiduis conatibus nitens, ſimul ac aëri exponitur, Thoracem dilatat: aërem admittit, Pulmones in omnem menſuram explicat.* Ne autem longius Auctorum verba deſcribam, tantummodo nomen, & locum annotabo eorum, qui hacce ſententia conveniunt. Inter illos inveni Clar. LÖW *Theatro Medico Jurid. pag.* 633. *Cap.* XII. *de Vulnerib.* VERHEYEN *Anatom. corp. human. in ſuppl. pag.* 366. *tract.* V. *cap.* XVIII. ZWAMMERDAM *de reſpiratione pag.* 9. *cap.* III. *ſect.* I. §. VIII. KULMUS *annot. tabul. anatom. pag.* 166. BOERNERO *Inſtitut. Med. Legal. pag.* 253. §. CXCIX. DE HAAN *Rat. Med part. alter. pag.* 149. & alii, qui credunt foetum in partu poſſe reſpirare; tranſeamus nunc ad ſecundam quaeſtionem.

§. XVI.

Secunda oppoſitio §. XIV. deſumpta ex pulmonibus Infan-

tum in ipſo partu difficili exſtinctorum, quorum pulmones aquae injecti ſubſidebant. Huicce oppoſitioni experientiâ ſatis probatae & veriſſimae, non inficias ibo, niſi concluſione ex iis formata, quae omnino eſt nimis generalis. Nam quid docent ea experimenta? Nihil certe aliud, quam quod non ſemper foetus in partu aërem hauſerit, & aliquando ſine accepto aëre mortuus in lucem editus ſit, licet vivus in partu aliquod temporis ſpatium haeſerit. Atque eo modo ab utraque parte, uti ex praecedente paragrapho ſimul patet, nullam generalem concluſionem formari poteſt. Quapropter periculoſiſſimum eſt, ſtatuere ex innatante pulmone, foetum poſt partum reſpiraviſſe, & ex ſubſidente, in utero vel ante partum defunctum fuiſſe. Imo non minus verum eſt, quod foetus vivus in lucem editus per aliquod tempus ſine reſpiratione vivere poteſt, quam verum eſt, in partu reſpirare poſſe: Confirmat hoc Clar. Roederer *obſerv. med.* §. IX. quum oſtendat, ſe inter quinquaginta & quinque foetuum vivorum partus, ſeptem decies vidiſſe, qui nullomodo niſi poſt aliquod nativitatis ſpatium, aërem duxiſſe, motumque thoracis agitaſſe. Praeterea ſaepius jam laudatus Bohnius *libr. citato pag. 666. cap.* VI. *Per experientiam*, inquit, *quotidianam evidens eſt, quam ſuam quoque faciunt Domini Medici Wittebergenſis in cauſa ſeu ſuſpicione Infanticidii renunciantes, adeo languentem partum non raro excludi, ut omnis motus ſenſus atque reſpirationis expers per aliquot momenta deprehendatur.* Praeterea ipſe ille Bohnius *in Diſſert. de renunciatione vulnerum pag.* 179. duos caſus memorat, qui evidenter oſtendunt foetum ſine ullo reſpirationis indicio aliquod tempus poſt partum vivum manere poſſe, poſtea revaleſcentem *In Prato*, inquit, *agri Torgavienſis anno milleſimo ſexcenteſimo decimo nono, puellam enitebatur meritriculo quaedam, quem ut occultaret, vivam in humum vicinam defodiebat, vivam nihilominus poſthac Praetor protrahebat. Pariter anno milleſimo ſexcenteſimo ſeptuageſimo quarto Parentes, quam ex nefario coïtu genuerant Filiam natam mox pannis ac linteaminibus obvolvebant, ſcrobi in horreo ad profunditatem pedis effoſo, imponunt; terra hunc opplent*

plent & ſpicarum avenacearum mergitibus coöpereunt; quae tamen miſella ſtupendo fato, poſt ſeptem horarum intervallum incolumis ac viva eruta ac protracta fuit & parentes, a crudeli Infanticidii flagitio hujusque ſupplicio liberavit. Sufficit ex his exemplis, quod patet, alios infantes aliquamdiu poſt nativitatem reſpirationem incipere: alios autem in ipſo partu haerentes.

§. XVII.

Vidimus §. XIV, XV. & XVI. foetum in ipſo partus opere poſſe reſpirare atque ſaepiſſime fieri. E contra etiam praecedenti articulo oſtendimus, ſaepe foetum poſt partum, imo diu poſtea incipere aërem haurire. Hinc oritur magna quaeſtio, quia multi praeſtantiſſimi viri inter ſe quidem conveniunt, foetum in partu difficili capite praevio reſpirare & vagire poſſe eo modo, uti vidimus praecedentibus: Nam omnes caſus (dicunt), hunc in finem prolati ſunt de partu difficili, quapropter negant, hoc ita perfici in tali negotio, quale eſt clam parientium & partum ſine auxilio edentium, cum caſus alius in quaeſtionem (uti perhibent) nunquam veniat, quam qui facilem partem involvit, ideoque in Foro non obvenire. Haecce concluſio non demonſtrata eſt, nempe quod omnes caſus forenſes circa dubium Infanticidium eſſe de Mulieribus clam parturientibus, ſaepiſſime enim una vel, altera foeminia, aut obſtetrix in partu opem praeſtat, uti ex caſibus allegatis. Clar. Bohnii *In Diſſert. de vuln. Pag.* 173. *& pag.* 181. atque Valentini *Corp. juris medico legale pag.* 497. *De Infant. caſ.* VII. *& pag.* 498. *caſ.* VIII. evedenter innoteſcit. Ex quibus quisque videre poteſt, amicam quandam non ſolum, ſed obſtetricem ſaepe opem praeſtare parturienti. Praeterea foemina clam partura non praevidere valet, an partus futurus ſit difficilis nec ne? Igitur ubi tempus parturitionis adeſt, poſſunt obſtacula oriri, quibus partus, licet caput praevium ſit, non ſtatim & faciliime abſolvitur, ſed quae moram aliquam pro foetu in partu haerenti admittunt, uti v. g. dum.

1°. Hu-

1°. Humeri foetus paulo latiores reſpectu pelvis ſunt:

2°. Si ſitus infantis lateralis ſit, ut unus humerus paulo verſus pubem, alter verſus os ſacrum vergeat:

3°. Quando Funiculus umbilicalis paulo brevior ſit, quam requiritur:

4°. Quum Funiculus circa Infantis collum ſit convolutus vel contortus:

5°. Dum uteri vel vaginae orificium circa foetus collum ſpasmodice ſit contractum:

6°. Quum foetus vel foemina vel ambae nimis debiles ſint:

7°. Si ſpasmodici dolores foetum expellendi nimis tardi, aut debiles ſint:

8°. Si foetus primis dolorum paroxismis, quaſi uno ictu, capite extra uteri os prodeat, & ſic aliquamdiu maneat, donec ſequentibus paroxismis ulterius partus obſolvatur:

9°. Ubi ruptis membranis Amnii & Chorii, contenti earum humores nimis cito defluant:

Haec ſunt praecipua obſtacula, quae aliquando poſſunt tam gravia eſſe, ut mulier parturiens ſine obſtetricis, aut alius foeminae auxilio partum abſolvere non poſſit. Aliquando etiam ſunt tam levia, ut licet partus non facillime procedat, tamen ſine adjumento eum ad finem perducat: primo quia non ſemper occaſio permittit auxilium quaerendi: Secundo truculenta manu procedunt partum obſolvendo & decretum facinus perpetrando, ne ab aliis res percipiatur ignominiae vitandae cauſa, & ut furtivam venerem celarent. Quapropter obſtinata opinione, atque dolore & anxietate coactae pergunt foetum expellere, propriisque manubus extrahere. Igitur merito hancce concluſionem produco, Infanticidium non ſemper ſupponere partum facilem fuiſſe, & matrem ſine auxilio foetum excluſiſſe. Hanc ob cauſam certum eſt foetum eodem modo (uti in praecedentibus oſtendimus) foeminae clanculum parturientis in ipſo partus opere reſpirare poſſe, ſaltem aërem haurire. Hinc innatatio pulmonum in ejusmodi caſu certum ſignum non praebet, foe-

foetum, poſt partum vixiſſe. Abſolvimus igitur oſtendere poſſibilitatem reſpirationis infantis in partu, capite praevio haerentis, ſi modo non valde facilis ſit. Quâ poſſibilitate impotentiam experimenti cum pulmonibus inſtituti patet, & ſic in Infanticidii ſuſpicione ſine aliis indiciis nihil hoc experimentum gravare, vel levare poteſt reum, facillime igitur erit in ſequentibus valorem innatantis vel ſubſidentis pulmonis oſtendere, ſi modo L. B. attento animo praecedentia legat. Ideoque paucis verbis conclusiones ex praemiſſis formabo.

§. XVIII.

Si nunc Medici atque Chirurgi forenſes Judicium ſuum debeant proferre, reſpectu dubii Infanticidii, ideoque caute & conſcientioſe omnia indagare & deponere Judicibus, quae in foetu inveniunt, ſic autem, ne aggravent inſontes, & ſontes levent, atque praeterea ſi ſimul credant, Deum Καρδιαγνώστην nobis adeſſe, & factorum noſtrorum omnium inſpectorem eſſe oculatiſſimum, ſique contra veritatem & aequitatis legem ſententiam tulerimus, vindicem ſeveriſſimum, ſin pro veritate ſteterimus, fautorem & remuneratorem benigniſſimum. Magnum quippe crimen eſt impietatis pleniſſimum, eum qui a mortis poena liberari poteſt, falſo atque iniquo teſtimonio reum facere. Quis nunc mortalium bono animo ex Innatante pulmone Infantis recens nati ſine ullis aliis indiciis, vel circumſtantiis concludere auderet, talem foetum vixiſſe poſt partum, & violenta manu necatum eſſe, uti varii auctores fecerunt. Mihi videtur tantum hocce experimentum probare, ſi requiſita prudentia ſit inſtitutum uti in §. IX. & X. diximus, talem foetum aërem in aut poſt partum hauſiſſe, nullomodo ſine aliis ſignis necatum vel vivum in lucem editum eſſe, nam §. XIII, XIV, XV, XVI & XVII. demonſtravi foetum in partu poſſe ſpiritum ducere, & pulmones expandi, ideoque aquae injecti innatabunt pulmones, & licet tunc mortuus natus ſit ſine matris culpa, vel cum culpa, innatantes ſemper habebit pulmones.

D Hanc

Hanc ob cauſam ſi nullae lethales laeſiones oculis ſimul occurrant, vel aliae circumſtantiae, experimentum hoc cum pulmonibus nullius momenti erit reſpectu Infanticidii reum aggravandi. Et non dubito quin in caſu dubii Infanticidii ſi crimen perpetratum ſit, plerumque alia ſigna ſimul concurrant, quae ſuſpicionem augent & adjuvant ad eruendam criminis veritatem, praeſertim ſi certi ſimus de requiſita prudentia §. IX. memorata. Atque tali in negotio experimentum innatantis pulmonis junctum cum clarioribus ſignis quam maxime confirmat, foetum trucidatum eſſe. Vidimus potentiam innatantis pulmonis. tranſeamus nunc ad ſubſidentem.

§. XIX.

Potentia ſubſidentis pulmonis Infantis recens nati, ſi experimentum ſit inſtitutum requiſita prudentia ſecundum praeſcriptas regulas §. IX & X, mihi videtur in eo tantum conſiſtere, quod tales ſubſidentes pulmones oſtendant foetum nondum aërem hauſiſſe. Nullomodo (uti varii auctores fecerunt), ante partum in utero defunctum fuiſſe, & matrem ſine culpa eſſe. Nam oſtendimus §. XVI. foetum ſaepiſſime vivum in lucem prodire ſine ullo vitae aut reſpirationis indicio atque eo modo aliquot temporis intervallum manere, antequam reſpiratio incipiat; Quapropter quisque facile videre poteſt, malitioſam matrem poſſe foetum vivum natum ante reſpirationem occidere & ſuffocare, cujus pulmo aquae injectus ſubſidit, licet violenta manu foetus ſit exſtinctus. Praeterea foemina clanculum parturiens animo occidendi infantis ſui negotioſa, quem vivum adhuc eſſe ſentit, partum impediat, exitum ejus reprimat, & retardet efficiatque, ut interea infans enervetur, & ante partum exſpiret, indeque mortuus prodeat, tali in partu ſi nondum reſpiravit foetus, ſubſidentes pulmones experimentum praebent. Nemo tamen inficias ibit, illum violenta manu trucidatum eſſe: Quapropter ſubſidentia pulmonum eodem modo, ac eorum innatatio, nihil certi docet levando dubium Infanticidum ſine aliis indiciis, nam cri-

crimen perpetrari poteſt in vel poſt partum licet pulmones ſubſidant.

§. XX.

Ex praemiſſis clare liquet. Quod ſubſidentes in aqua pulmones Infantis recens nati nullum certum & expertum ſignum praebent, foetum mortuum natum eſſe, ideoque ab Infanticidii ſuſpicione reum non liberant, niſi alia ſigna concurrant; neque Innatantes in aqua pulmones teſtimonium praebent, foetum vivum in lucem editum eſſe, nec etiam crimen Infanticidii perpetratum eſſe, niſi alia plura ſigna conſentiant. Hacce in ſententia plerumque Auctores, qui de ea re ſcripſerunt, omni in parte plane non conveniunt; quas differentias omnes annumerare mihi nec opus videtur, nec limites hujus ſpeciminis admittunt: praeterea ex praecedentibus, facillime diſſolvi & intelligi poſſunt. Attamen paucis verbis dicam: quod multi Medicinae Legalis ſcriptores mecum conveniant circa ſubſidentis pulmonis potentiam in §. XIX. prolatam. Sed pro firmo ſigno venditant, vivos in lucem editos eſſe, imo poſt partum vixiſſe, quorum pulmones aquae innatant, & multi ſimul confirmant, teſtimonium Infanticidii praebere. Si autem quis attento animo & ab omni praejudicio vacuo §. XIII. ad XIX. conſideret, tunc ſine magno labore videbit, abſurditatem ejus concluſionis ex Innatante pulmone & ſimul quod experientiâ & ratione non convenit.

Abſolvi nunc ea, quae ex innatante vel ſubſidente pulmone ſunt deducenda, quatenus experientiâ conveniunt: Priusquam autem finem huic diſſertationi impono, paucas momentoſas difficultates proponam ad elucidationem praecedentium.

§. XXI.

Memoravi paſſim in praemiſſis §. quod laeſiones lethales ſimul debent concurrere cum innatante pulmone, antequam certum Infanticidii teſtimonium praeberi poterit. Sed mihi videtur, hic aliquam diſtinctionem locum habere inter illas

lethales laeſiones, nam illae poſſunt lethales eſſe ſine matris culpa, ideoque Medici prudenter debent procedere ſuum judicium depoſituri, & priusquam indagare omni attentione, quaenam circumſtantiae ante, in vel poſt partum ſint exortae, antequam certum Infanticidii teſtimonium praebent, quapropter debent inquirere, ſi graves laeſiones in foetu inveniant, an non partus nimis facilis & inopinatus fuerit? mira certe res, minime autem eſt negligenda: Nam quod partus celeris & inopinatus prodire, procedere & abſolvi poteſt, ſic ut foetus quaſi uno ictu expellatur, & in terram vel pavimentum cadat, nemo inficias ibit. Confirmat hoc experientia quotidiana, & ſimul Auctores, qui de arte obſtetricandi ſcripſerunt. Et mihi tres caſus parturientium cogniti ſunt, quarum foetus, antequam obſtetrix, aliaeque foeminae arceſſitae eſſent, in terram delapſi erant ſine ullo auxilio; imo unus eorum foetuum a funiculo imbilicali disruptus in pavimentum procidit. Hoc poſito, non impoſſibile videtur, ſi talis foetus lapſu laeſiones acquireret lethales, quibus eo tempore aut paulo poſt vita deſtituitur: Vel etiam quum rudiori manu perturbationis & anxietatis cauſa, dum foetum in terram delapſum prehendant foeminae, removeant, ideoque commovendo laedant. Hanc ob cauſam patet, foetum absque matris culpa violenter vita deſtitui poſſe, & tali in caſu experimenta cum pulmonibus inſtituta nihil confirmare poſſunt ad dijudicandum Infanticidium: Sed merito quis rogare poteſt, an talis caſus in Medicina Legali, de quo hic ſermo eſt, locum habere queat? Credo omnino: 1°. quia, ut jam dixi Reg. III. §. IX., non ſemper in Foro Juridico quaeſtio oritur de ſontibus, ſed etiam de inſontibus, atque hoc in caſu, quoniam tunc non teſtes adſint, faciliime poteſt incidere mater in ſuſpicionem Infanticidii. 2°. Foeminae clanculum parturae ſimile quid contingere poteſt, quum in animo ejus decrevit, puerum exponere (belgice *Ter vondeling leggen*) vel ad alium locum transmittere, ut ſpurium celaret, ſi nunc inopinato & celeri partu laeſiones lethales accipiat foetus, certum tunc eſt, crimen Infanticidii non perpetraviſſe,

viſſe, & talis foemina extra Interfectricis culpam erit. Quapropter concludo, in dubio caſu de hac re cogitare debere Medicos forenſes, ne inſontes poenas acciperent. transgrediamur nunc ad alia.

§. XXII.

Magni momenti a longo tempore fuit apud Auctores obſervatio quaedam in vitulo a Clar. Zellero inſtituta, atque erudito orbi communicata, diſſertatione Tubingae edita ſub Titulo: *Infanticidas non abſolvit, nec a tortura liberat, nec reſpirationem foetus in utero tollit: Pulmonum Infantis in aqua ſubſidentia.* Poſtea edita eſt a Clar. Hallero *in Collect. Diſſert. Select. Anat. tom.* v. *pag.* 533. ut quisque vim ejus obſervationis videret, non inutile foret eam verbis Auctoris prius L. B. amplificare, quatenus ad meum ſcopum pertinet: *Accidit*, inquit, *ut vicinae cujusdam ancillae parturientem vaccam, licet debito tempore nondum elapſo obſervaret. Viribus vero (in mediis doloribus & pedibus duobus vituli jamjam prominentibus) deſtitutae in auxilium vocat alium vicinum hujus rei peritum, qui tandem vitulum extraxit violenter, & in proximis ſtraminibus repoſuit. Ubi per dimidiae horae ſpatium vixit, & crebris anhelitibus, fortiorique abdominis motu, qualis fere eſt equorum delaſſatorum reſpirare ſe teſtatus eſt, obiit tamen poſtea. In abdominis muſculis humorem gelatinoſum ſatis magna deprehendimus copia. In cavo abdominis multum aquae, in Thorace minus, pulmones tamen bene conſtitutos non quidem rubicundos adeo, ſed tamen etiam non pallentes, qui exſciſſi & in cupam ſatis magnam aqua plenam injecti lapidis inſtar fundum petebant, & in quavis autem quantitate aquae pulmones noſtros, mergi vidimus omnes. Inflavimus poſtea pulmones noſtros, & non niſi repetita inflatione, robuſti etiam pectoris ope, eos ſatis diſtendere licuit, ſingulis tamen vicibus aquae rurſus injecti, prout magis vel minus inflati erant, fundum etiam petebant.*

Porro: *Inter lobulos etiam erat unus, prae aliis craſſus, ac pellucidus, qui ſeri, in thorace contenti ſimilem aquam vel*

mucum continere videbatur, quem prout reliquos inflare non licuit, vidimus quidem aëris aliquid miſceri mucoſae iſti materiae, veſiculas autem non niſi parumper expandi, adeo ut potius rumperentur quam diſtendi ſe paterentur.

Ex hocce caſu Auctor & alii demonſtrare voluerunt, foetum in utero materno ultimis menſibus aërem in pulmonibus retinere, ut jam diximus §. XII.; Ideoque nullum ſignum praebere ſubſidentes pulmones, Infantem nondum reſpiraviſſe in partu vel poſt eum, quoniam in utero pulmones aërem continent, non video, quare noſter Celeberrimus Auctor ex hac obſervatione Secundam & tertiam concluſionem in ejus diſſertatione deducere potuerit, quid enim probet? mihi videtur eam tantum confirmare pulmonum ſubſidentiam, non expertum ſignum praebere, foetum mortuum natum eſſe, imo hicce caſus eſt revera nullius momenti, & omnia Phoenomena facile ſunt explicatu, nihilque peculiare vel mirabile in ſe poſſident. Nam vitulus ille fuit imperfectus atque ob praematuram & laborioſam parturitionem valde debilis. Organa ejus nondum perfecta & ſatis fortia habuerit ad actionem ſuam exercendam, ideoque etiam pulmones: Praeterea Autopſiâ cadaveris patet totum corpus fuiſſe materia quadam glutinoſa & tenaci obſeſſum praecipue etiam pulmones, vaſaque Bronchialia imo ei fuerint tam infarcta iſto muco, ut licet repetita & violenta inflatione conatus fuerit Auctor eos expandere, nihilominus tamen aquae injecti fundum petebant. Nec mirum, nam Auctor memorat ſequentia. Lobulos pulmonales & praecipue unum eorum fuiſſe repletos iſta mucoſa materie, ſit ut aër cum muco forte inflatione mixtus eſſet, & veſiculae pulmonales parumper expandi. Quapropter mucoſitate & denſitate eorum aqua fuiſſe graviores, & ei injectos ſubmerſiſſe, attamen dicunt alii vitulus tamen vixit imo reſpiravit per dimidium horae, ideoque aëre repleti fuerunt pulmones: ſed potius anhelavit, quam reſpiravit, & cur? an hic ſequitur pulmones ultimis menſibus in utero aërem continere, quo apti ſunt ad reſpirationem? credo minime, nam toto illo tempore poſt partum pulmones fuerunt pro parte expanſi, & pauca

aëris

aëris quantitate repleti. Quantum vires vituli & capacitatem pulmonum permittebant, quibus anhelare, fortiorique motu abdomen agitare valuit, donec tandem mala conſtitutione pulmonum, & exhauſtis corporis viribus obierit; Igitur haecce obſervatio non docet, foetum utero materno aërem in pulmonibus retinere, nec etiam ad aliquid ſtabiliendum reſpectu experimenti cum pulmonibus, nam obſervatio non convenit requiſitae prudentiae Reg. IV. & VII. §. IX. commendatae, nam auctor non memorat ſe pulmones in fruſtula diſcindiſſe.

Duos ſimiles priori caſus devulgavit ſaepius jam laudatus Bohnius *libro citato pag. 669. cap.* VI, Sic audiunt, primus eſt, *Infantis poſt ſui nativitatem aliquot vicibus evidenter vagientis, hinc reſpirantis vivi clandeſtine ſepulti, ac denuo eruti pulmones aquae, cui injecti, pariter prompte ſubmerſos fuiſſe, ſubnecto his caſum Infanticidii, ſuperioribus annis deciſioni ſcabinatus hujus loci inclyti expoſitum, in quo mater truculenta Infanticidum primo pertinaciter negabat, favebantque illius negationi pulmones nati in aqua ſubſidentes huncque in utero defunctum innuentes: poſtmodum nihilominus, ſe partum vivum enixum fuiſſe, eundemque enaceſſe fatebatur & ad ultimum usque ſupplicium conſtantiſſime aſſeverabat.*

Hi bini poſteriores caſus eodem modo, ac prius, nihil mihi contra poſitam ſententiam videntur probare, & potius loco ſuo relinquam, quia Reg. I, IV, & VII. §. IX. non reſpondent; nam non dubito, quin in priori caſu ſi pulmones in fruſtula diſſciſſi & aquae injecti fuiſſent, omnia ea fruſtula fundum non petiviſſent & in poſteriori caſu confirmatur, foetum vivum natum ante reſpirationem trucidari poſſe, & ſic teſtimonium praebet, de eo, quod §. XIX. diximus circa inefficaciam ſubſidentis pulmonis.

§. XXIII.

Eſt adhuc altera & magis ſpecioſa difficultas a Clar. Diemerbroekio inventa, & opere ſuo anat. *pag.* 307. *cap.* XIII. communicata Erudito orbi. *Menſe Novembri* 1666, inquit, *in foetu maturo, paulo ante partum in utero exſtincto, colorem qui-*

quidem aliquanto magis rubicundum, quam in adultis, ſed tamen nonnihil variegatum, ſeu cinereum reperi, talemque ſubſtantiae mollitiem ac ſpongioſitatem, ut aquae injectus pulmo minime ſubſideret, ſed nataret.

Varii Auctores dicunt, ex illo caſu lucide patere foetum utero materno incluſum aërem in pulmonibus ultimis menſibus retinere & acquirere. Alii autem, qui hoc non credunt, pro miraculo Naturae venditaverunt, & ideo limites humani ingenii non permittunt, eum caſum percipere. Quidquid etiam de hoc caſu dixerint Auctores nunquam pro miraculo naturae habebo, nec etiam ex eo cogitabo, foetum in utero aërem in pulmonibus recipere uti ipſe Clar. Auctor non fecit, e contra quam maxime refutavit illam ſententiam, uti patet ex §. XII. ſed potius mihi videtur Clar. Auctor de omnibus circumſtantiis circa parturitionem ejus infantis non ſatis informatus fuiſſe, nam hoc certum eſt, pulmones aërem in ſe retinuiſſe & in vel poſt partum recipiſſe, quapropter loco ſuo relinquam, nam hic requirebatur, ut certi eſſemus de requiſita cautela in reg. III. §. IX. praeſcripta. Sic etiam num partus fuit difficilis, nec ne? & alias difficultates hic proferri poſſunt, attamen adhuc dicam conclusionem non valere a particulari caſu ad generales.

§. XXIV.

Haec ſunt, quae de hac materie dicenda habeo, ideoque finem L. B. huic diſſertationi imponam; multa certe utilia ſuperſunt, quae ſicco pede inattacta reliqui, attamen ſine magno labore ex praemiſſis intelligi poſſunt; Nam praeſertim animi mei fuit illam ſententiam, quam amplecto, defendere, ſaltem quantum potui pro viribus meis immaturis. Hinc quaeſtiones variasque Auctorum ſententias non omnes enumeravi, nihilominus mihi ſemper gratum erit, meliorem & veritate convenientiorem ſententiam produci, tandem L. B. etiam atque etiam oro, quaeſoque, ut errores & Stylum hujus diſſertationis tranquillo animo emendes & ignoſcas, ſi autem quaedam non indigna prorſus reperiantur. Veniam pro laude peto.

T A N T U M.

COROLLARIA.

I.

Nullam vim poſſidet ad dijudicandum Infanticidium, Pulmonum Innatatio vel Subſidentia Infantis recens nati.

II.

Foetus utero materno, integrisque membranis occluſus, nullomodo reſpirare vel vagire poteſt.

III.

Ruptis membranis, & capite praevio poteſt foetus in partu reſpirare & vagire.

IV.

Certum judicium praebet foetum in vel poſt partum aërem accepiſſe, Pulmonum Innatatio.

V.

Teſtimonium oſtendit totius pulmonis Subſidentia, foetum ante reſpirationem defunctum eſſe.

V I.

Expertum ſignum vivi mortuive nati, non praebet Pulmonum Innatatio vel Submerſio.

JUVENI CARISSIMO

ARNOLDO VAN DE LAAR,

S. P. D.

RENATUS VAN NOORD.

Quam legis, a caro tibi litera, venit amico,
  Quem, licet invitum, Friſius orbis habet.
Ne, quamvis a te diſtem regione, viderer
  Mutua amicitiae ſpernere vincla bonae.
Poſcis, ut, Aönio lectis de vertice ſertis,
  Exornem nitidas frondis honore comas;
Quodque tuis ſtudiis & Leida laboribus aequa
  Contulit, extollam carminis arte, decus.
Scis bene quid poſcis? ſi neſcis! accipe, quid ſit
  Vatis ab ingenio poſcere laudis opus.
Nec volo te falli: dare nam ſpecioſa ſodali
  Verba, cui pateant pectora, turpe puto.
Laudatoris in hoc verſatur cura poëtae
  Prima, tibi ignotum fingat ut ille genus.

Non proprio te patre, canunt, ſed Apolline natum,
Aut alio, metri pro ratione, Deo.
Jam cunis opus eſt: jam nutrix poſcitur alma,
Suſcipit officium ſaepe Minerva bonum.
Saepe tamen, fateor, lex carminis abnegat illam,
Inque locum Divae Calliopea venis;
Seu formoſa Erato, ſeu pulcri mater amoris,
Ut faveat numeris illa vel illa magis.
Jam tibi nutricem lepidi finxere poëtae,
Jam te Sicaniis excipit illa favis.
Interea creſcis; jam Praeceptoris egenti
Proſpicit ex Divum vena cohorte ferax.
Si medicas amor eſt addiſcere gnaviter artes,
Ipſe tuus Genitor monſtrat amicus iter.
Si magis arridet legum Prudentia votis,
Ipſa Themis doctas larga recludit opes.
Jamque aderit tempus; claros Doctoris honores
Adgredere, & merita cingere fronde caput.
Invenies aliquot, qui nectant, ſerta, poëtas,
Quique tuas laudes ingeniumque ferant.
Ante tamen Phoebo, doctisque ſororibus, ante
Dote tua, vini Bacche repertor, opus.
Haec ubi deficiant bona Numina, nil niſi queſtus
Parturit, aut nimio frigore vena ſilet.

Cui

Cui tamen invitis minus eſt litare Camoenis,
Quam quae dona cupis parva negare tibi;
Non ſemel Aönidum praeceps licet actus ab ira
Adſcendet Clarii culmina ſumma jugi;
Indeque marcentes carpens violasque roſasque,
Quas ſprevit genio nobiliore potens;
Serta leget; partosque tibi furibundus honores,
Hippocratisque pares Boerhaviique canet.
Talibus atque aliis, gens ingenioſa, poëtae
Extollent laudes, dulcis amice, tuas
Haec tu, ſi ſapies, vani figmenta cerebri,
Haec tu ſtultitiam quisquiliasque puta.
Suſcipe duntaxat ſincero e pectore vota,
Quae dat amicorum grata caterva tibi.
In quibus haud parvum, Dîs gloria! nomen adeptus,
Gratulor ingenio praemia parta tuo.
Interea laeti dum fauſta precantur amici,
Abſentis cyatho fac meminiſſe, Vale.

Scribebam Leovardiae
die 22. Martii
1759.

DOCTISSIMO AC PRAESTANTISSIMO

VIRO-JUVENI

ARNOLDO VAN DE LAAR,

Cum Med. Doct. crearetur,

Ludor? an e Lauro ſertum tibi tempora cingit?
Mens tua laetitiam ſignaque vultus habet.
Non eſt, quod dubitem non me mea lumina fallunt,
Artis Apollineae Doctor, amice, redis.
Gaude ſorte tua, titulo decoratus honoris,
Virtutis recipis praemia digna tuae.
Non opus eſt alacrem ſtudii depingere curſum,
Hoc tua demonſtrat pagina docta ſatis.
Impiger evolvis, quae te docuere Magiſtri,
Et ſequeris Celebres ſedulitate viros.
Quam bene noviſti Themidem conjungere Phoebo!
O quantum hi nexus utilitatis habent!

Quis

Quis tua pro meritis cantet praeconia laudis;
Dum tua te virtus tollet ad aſtra poli!
Laeta exantlatos exſpectans Haga labores
Ingenio nutrix obſequioſa tuo eſt.
Perge, ARNOLDE, tuis coeptis ſuperaddere finem;
Et tibi propoſitas accelerare vias;
Perge bonis avibus, jam noli ſiſtere curſum;
Nomen in aeterna poſteritate feres.
Macte nova virtute: Deus bene coepta ſecundet,
Ut valeas ſtudiis inclytus eſſe tuis.
Det tibi ſucceſſus fauſtos Moderator Olympi;
Proſpera ſit Praxis, proſpera quaeque fluant:
Mutua perpetuo jungant nos foedera vinclo,
Jure ſodalitii creſcere pergat amor.
Nos pietas, nos cana fides, nos ardor honeſti
Certatim manibus tempus in omne ferant.
I nunc, quo virtus tua te vocat, I pede fauſto,
Grandia laturus praemia, vive, vale.

ALB. LENTFRINCK

Med. Stud.

AFSCHEIDS GROETE,

AAN

DEN WELEDELEN, ZEER GELEERDEN

HEER

ARNOLDUS VAN DE LAAR,

Toen zyn Wel-Ed. tot Doctor in de Medicynen bevordert, van hier naar s'Gravenhage vertrok.

Gy gaat dan heen, myn Vriend, en ik in 't hart bewogen
Zie by uw droef vertrek U na met treurende oogen:
ô Vriendſchap! Hemelgaef, die byblyft tot in 't graf!
In deezen blyden ſtond perſt gy my traenen af.
Wat baet het of ik U in top van eer verheeven
Met lof zie Leidens muur en Hooge School begeeven?
Wat baet het of ik U tot loon van uwe vlyt
Den welverdienden prys in 't eind zie toegewyd?
Daer al dat zoet vermaek, dat nooit weerom zal komen,
Uw' heugblyke ommegang my daer door word benomen,
Daer 't my verliezen doet een Boezemvriend zoo waerd
Wiens ongekreukte trouw en vriendenminnende aert
Zoo vaek is aen myn hart in raed en daed gebleeken,
Geen heilig Dichtvier kan myn bange borſt ontſteeken;
't Paſt koele vriendſchap beſt in vaerſen vol cieraed
Uw lof te melden, of op ongewoone maet

Te

Te zingen, hoe de Rhyn, (ſchoon 't niemand zal beſtryden)
De hooge muuren kuſt van het beroemde Leiden,
Hoe menig uit zyn Choor een groenen lauwer draegt,
Of giſſen, welk een naem die Stadt het meeſt behaegt
Myn' Zangſter zonder tooi met onbeſchaefde veder
Legt 't hart eens waren vriends alleen voor u ter neder;
Zy ziet al ſchreijende u haer open arm ontvliên.
Wat droevig afſcheid! ach! indien het kon geſchien . . . . . !
Maer zacht! ſchoon ons het lot elkander doet begeeven,
De zachte Vriendſchaps band zal ſteets onſchenbaer leeven
Uw trouw verzekert dit, waar toe dan met myn klacht
Ontydig hind'ring aan uw vreugde toegebracht.
Keer weêr, Myn Vriend, keer weêr by 't vrolyk handeklappen
Om in het Tempelchoor van Eſculaap te ſtappen.
Keer weêr, daar uwe plicht en Oud'ren wenſch u noopt,
Daar 't droeve menſchdom op uw wyze hulpe hoopt.
Denk ſteeds om uwen Vriend, geniet een heilryk leeven
Laat uwen groote naam door Neêrlands ſtreeken zweeven:
Dit doed m' uw' ſchrandre geeſt, uw' onvermoeide vlyt
Het eelſte van uw' jeugd Geneeſtkunſt toegewyd
Met recht vertrouwen; . . . maer kan hier bewys ontbreeken?
Daer van uw eerſteling de gulde bladen ſpreeken
Waar in g' een Rechter, met een onbevlekt gemoed
De Misdaad ſtraffen leert, en d'Onſchuld ſpaaren doet.

Uit Vriendſchap.

F

TER INHULDIGINGE

VAN DEN

HEERE

ARNOLDUS VAN DE LAAR,

Tot Doctor in de Geneeskunde.

—— Tandem bona cauſa triumphat.

Kon U, myn waarde Vrind! myn zangeres behaagen,
Hoe zou zy van uw Eer, en van uw roem gewaagen
Op deezen blyden dag, die met een dubb'len glans,
Als t'uwer Eere glimt aan 's Hemels hoogen trans!
Maar zy, des ongewoon, wil liefſt haar luſt bepaalen,
Dan door een laf gevley uw ongunſt op zich haalen.
De vrindſchap echter noopt haar tot een vreugd-zang aan;
Nu op uw breinryk hoofd een krans van Lauwer-blaân,
U door Apoll' vereerd in Pallas Tempel-zaalen,
Met zulken luiſter prykt, die, hoe de nyd mag ſmaalen,

Uw

Uw naam bewaaren zal voor 't roeſten van den tyd.
Geen wonder ook! dit was van uwen noeſten vlyt,
En need'righeit, gepaart met zuiv're deugd, te wachten.
Zoo loff'lyk een gedrag kon Febus niet verachten.
Die grond der wysheit dus in 's leevens jeugd geleit,
Schiet' Hemel-vruchten uit tot aan d' onſterff'lykheit!
In die hoop, en tot trooſt van die uw raad verlangen,
Zal uw geboorte Stad U van den Rhyn ontvangen.
Verſtrekt hun een Galeen, een wyze Hippocraat!
Dien 't in zyn Artzeny ſteeds naar zyn wenſchen gaat.
Zo zal de dood eerlang voor uw geleerdheit zwichten.
En op dat ſterke ſchilt verbreeken al haar ſchichten!
Zo neeme uw Luiſter toe, uw reeds bekende naam
Word over al verſpreid op wieken van de Faam.

εἰς φιλίας τεκμήριον.

Haec, invitâ licet Minerva, cecinit

ADRIANUS VAN DER BORST,

Hum. Art. Stud.